

Lương Sĩ Hằng

Quy Thức Tự Đạt

Quy Thức Tự Đạt

Thiền Viện Vĩ Kiên, Khóa 4, ngày 12-5-1986

THôm nay là khóa học thứ 4 tại thiền viện Vĩ Kiên, tôi xin đặt là Khóa Học Quy Thức.

Ba khóa đã qua, không nhiều thì ít, các bạn cũng đã nghe được những lời giảng và ý thức được những chuyện gì mình cần học và cần phát triển cho tâm linh của chính mình. Thì trong đó, nó gồm cả nhiều tầng lớp, nhiều trình độ khác nhau. Lời giảng gom tụ cho ba cõi đồng tiến. Quy thức! Thức nào cũng mở theo trình độ sẵn có của chính nó. Thấy chúng ta ngồi đây nhưng mà trình độ khác nhau, không có giống nhau. Mỗi người một tâm sự khác nhau, mỗi người một duyên nghiệp khác nhau. Kẻ nặng, người nhẹ. Kẻ lo âu, người đã thực sự buông bỏ. Cho nên chỉ có thanh điền mới giảng giải thấu

tâm can, thấu mọi sự kích động và phản động để dụng nó, chiếu sáng và khai mở cho tâm linh đồng tu, đồng tiến.

Bước vào giới điện thì chúng ta mới cam kết rằng: chúng ta có thể mở thức hòa đồng để thăng hoa tư tưởng tuyệt đỉnh. Cái gì gọi là Quy thức? Quy là quy về nguồn cội cao nhất, hòa hợp với trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ. Lúc đó chúng ta mới thức tâm, mới thấy rõ khả năng của chính chúng ta đã và đang làm gì. Nơi đây, nơi cảnh trần gian hỗn loạn này, chúng ta đã đi du học từ lâu rồi, đến đây học để tiến. Đã học những bài gì? Bài kích động và phản động liên tục, nhồi tâm thức của chúng ta càng ngày càng thanh nhẹ, mới kêu bằng càng ngày càng mạnh! Mạnh trong sự thanh nhẹ. Mạnh trong sự thanh nhẹ thì chúng ta mới có thể hòa được với các giới. Chúng ta không phải dụng sức lực

như thế gian nữa, nhưng mà chúng ta dùng từ điển
thăng hoa để thả lỏng nó, quên thể xác ô trọc này
để tiến tới giới thanh nhẹ, hòa đồng - kêu bằng “quy
nhút”. Quy nhút rồi mới quy thức, mới lãnh nhiệm
vụ hướng độ chúng sanh, hướng độ những phần ô
trọc ngay trong tiểu thiên địa của chính chúng ta,
cũng như các giới cần đến chúng ta từ đây cho tới
tương lai. Nếu chúng ta không thanh nhẹ, làm sao
chúng ta thấy giá trị của sự từ bi? Chúng ta nghe
được tha thứ và thương yêu, bây giờ phải làm sao
đây? Chúng ta không điên, không hòa với chơn điên,
làm sao chúng ta thấy giá trị của tha thứ và thương
yêu? Làm sao giải thích được 4 chữ “tha thứ và
thương yêu”. Có phải Từ Điển không các bạn? Từ
điên do đâu mà có? Từ điển: do sự buông bỏ, thanh
nhẹ, hòa với các giới, mới đạt thành “từ điển”, ân độ
đời đời bất diệt.

Chúng ta xuống thế gian, nên tập tành, học hỏi từ kích động và phản động, làm cho chúng ta triền miên đau khổ. Ngày hôm nay chúng ta quyết tâm buông bỏ nó. Buông bỏ nó, rồi chúng ta đi đâu? Chúng ta phải bước vào một chỗ tốt hơn, thanh nhẹ hơn, dễ dãi hơn, cởi mở hơn, thẳng hoa, sáng suốt hơn. Đó là mục đích của người tu Vô Vi. Mới luận về cái Hồn và cái Vía, đó là chủ của thể xác. Chúng ta càng luận càng thấy rõ: ai làm chủ thể xác này? Ý chí tôi đang có đây, tôi đang điều khiển thể xác này. Cái vía tôi là ai? Tứ chi đang hoạt động trong cái cơ tạng này. Thừa lệnh của ý chí vô cùng của tôi, đó là hồn vía tương hội tại thể chỉ chờ ngày tương ngộ để đàm luận phân minh. Kẻ Nam người Bắc đã phân ly từ bao nhiêu trăm năm. Ngày nay, chỉ chờ giây phút thanh tịnh để hội ngộ, đàm luận lẫn nhau. Nhớ lúc thương yêu vô cùng, chia tay vô cùng! Đau khổ trong nội tâm: chỉ có một gang một

tác, không có cơ hội tương ngộ giữa hồn và vía. Lặn
đạn đau khổ hàng ngày, không giải quyết được! Rồi
nó lôi cuốn ra hướng ngoại, tạo cho gia đình bất an.
Kích động và phản động! Luật Trời đã ban xuống thế
gian: sanh con đẻ cháu; đó là những xiềng xích trói
buộc chúng ta. Không thể ly khai được! Thì chúng
ta mới nhận định rằng: ta là một tội hồn chưa giải
quyết được, một tội hồn chưa hoàn tất, chưa toàn
thiện, chưa ăn năn thật sự. Ngày hôm nay, xiềng xích
vẫn theo bên ta. Con ta là chiếc xiềng, dây xiềng, nó
đang xiềng khóa chúng ta. Chồng ta cũng dây xiềng,
vợ ta cũng dây xiềng, người nào cũng rôn rảng đang
bị trói buộc bởi xiềng xích của trần gian. Biết được
mà bỏ không được. Thì chúng ta phải làm thế nào?
Chúng ta phải hòa, phải hòa để quán thông. Mà
muốn hòa thì phải làm thế nào? Phải có một phương
pháp trụ. Và các bạn bắt đầu từ động loạn của tay
chân, mà khép ngòi đó để qui nhất, rồi nó mới đi tới

chỗ qui thức. Thấy rõ!

Chính ta đã sai lầm quá nhiều; ta tội trạng quá nhiều. Ngày hôm nay còn ràng buộc ta từ câu nói, từ hành động, từ mọi sự châm chích và để cho chúng ta thức tâm thấy tôi có tội. Tôi mới ăn năn sám hối, tôi mới dẹp tự ái của tôi. Tôi không còn lấy cái tạm bợ này mà dựng thành vách tường chặn bước tiến tâm linh của chính tôi. Tôi phải nuôi dưỡng cho tới cùng, để mở trí, mở tâm tôi, để tôi làm việc cho tôi trước đã. Bao nhiêu kiếp tôi đã bỏ tôi, và tôi không cần biết tới tôi, không bao giờ phục vụ tôi. Mà ngày hôm nay tôi mới thấy rằng: trí ý là quan trọng. Tôi chưa tu bằng trí, bằng ý, thì bây giờ tôi mới xây dựng trở về với trung ương, để làm việc ngày lẫn đêm, để khai mở những gì mà tôi đã ràng buộc tôi từ nhiều kiếp. Tối tăm vô cùng! Trước kia ở địa ngục bị đánh bằng roi, ngày nay bị xé tim

tôi bằng lời nói. Điện Trời đang giáo dục, cũng tiếp tục đánh tôi. Sự buồn hờn, sự tủ nhục, sự đau khổ đang xé, đang xé từng sợi thịt tôi!

Cho nên ngày hôm nay tôi mới tìm một giải pháp thấy rõ tôi hơn. Chính tôi là một luồng điện đã phân ly từ tam thập tam thiên giáng lâm xuống thế gian. Chia ly từ khối Đại Thanh Tịnh, mà ngày hôm nay tôi đi đến đại đồng. Không làm cách nào giải quyết! Trở về với thanh tịnh sẵn có! Từ đó, tôi ăn năn hối cải và tôi thấy tôi. Tôi là người có nhiệm vụ làm việc cho chính tôi. Và tôi là người có nhiệm vụ đổi cái tâm đời qua cái tâm đạo, bỏ cái con tim bằng xương bằng thịt này, rời ngay trung tim bộ đầu, hướng thượng, hòa với càn khôn vũ trụ. Nói rộng phạm vi ra, tôi mới thấy rõ hành động bất chánh của chính tôi. Chính tôi là con người bất chánh! Chính tôi là con người mê muội! Chính tôi là con

người đã sát phạt lấy tôi nhiều quá. Tôi có ý niệm xấu nghĩ về người khác, là tôi đã ràng buộc tôi ngay tức lúc đó. Và nó gút biết bao nhiêu gút, bây giờ tôi phải gỡ rối cho chính tôi. Muốn gỡ rối, tôi phải mở pháp. Tôi mượn cái pháp để mở. Cái pháp “khứ trước lưu thanh” ấy. Tôi phải bỏ công giải quyết chính tôi. Tôi thấy cuộc đời ăn không bao nhiêu, mặc không bao nhiêu mà tôi bận rộn quá nhiều. Chính tôi đã trói buộc tôi. Bây giờ, ngày hôm nay tôi không, không còn sự trói buộc nữa. Tôi chỉ tháo gỡ mà thôi. Tôi thực hành để tôi tháo gỡ. Chính tôi là người duy nhất săn sóc cho tôi và tháo gỡ cái nạn tai đó. Thành ra ý niệm tôi không bao giờ lưu lại trong khối óc hiện tại nữa. Những cái ý niệm ô trược, tranh chấp đó phải rời bỏ tức khắc, vì tôi đã nuôi dưỡng tinh thần đem ánh sáng vào tâm. Đem ánh sáng gì? Ánh sáng Từ Bi của Thượng Đế. Ngài là Đại Từ Bi mới nắm được giềng mối hóa hóa sanh sanh. Vạn vật tại

thể hiện hiện trước mắt chúng ta, kể cả ta. Mà ngày nay tôi không hướng về ánh sáng của Từ Bi, làm sao tôi được sáng, mà tôi nói với thiên hạ rằng: tôi tu, tôi muốn độ chúng sanh? Chính “bản thân bất độ, hà thân độ”. Thân tôi, tôi chưa độ, tôi chưa hiểu, tôi chưa chịu khai thông tâm thức của tôi. Tôi còn đang bị xiềng xích bởi gia cang. Bây giờ tôi phải làm sao đây?

Cho nên kỹ thuật đã nhắc các bạn nhiều quá rồi, kêu các bạn trì niệm Nam Mô A Di Đà Phật, nhiên hậu các bạn mới đạt được cái cơ quy nhất: Thượng, Trung, Hạ sẵn có của chính bạn. Lúc đó các bạn mới thấy rằng cái thức hòa đồng là quan trọng. Thượng ngươn sắp tới đây là toàn thức hòa đồng mới có cơ hội làm việc, mới có sự sống. Thượng Đế đã nuôi chúng ta nhiều kiếp rồi mà chưa mở được cái thức hòa đồng. Ngày hôm nay, chúng

ta hiểu được cái nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật là thức hòa đồng, nên giữ niềm tin đó và xây dựng cho tam giới quy nguyên, nó quy một. Lúc đó, cái thức hòa đồng mở thì các bạn đừng có lo. Đừng có hiếu kỳ rằng ông Phật có hào quang mà các bạn không có hào quang. Các bạn trì niệm ngay trung tim bộ đầu, rồi các bạn cũng được hào quang như mọi người. Lần lần quy nhứt, ánh sáng bộc khởi trong nội tâm thì phần trược phải ly tan tức khắc, không còn lưu luyến trong nội tâm chúng ta. Chúng ta không còn chấp, không còn mê, không còn đố kỵ, tị hiềm bất cứ một ai. Chúng ta thấy rằng: chúng ta đã bỏ phế cái quyền tối hậu từ lâu rồi, từ nhiều kiếp rồi. Ngày nay chúng ta cố gắng phải sử dụng cái quyền đó. Quyền đó là quyền tha thứ và thương yêu - là chìa khóa để vượt qua ba giới, là chìa khóa để mở tâm, mở trí cho chính ta, và ảnh hưởng chúng sanh ở tương lai. Điều đó là điều chúng ta cần học.

Nhung mà cái gì có thể làm được nhanh chóng, tức khắc được? Chỉ có điện mới làm được. Cái này, ngày hôm nay, các bạn bỏ công tham thiền, có kẻ đã nhận được điện rồi. Đã thiền là thức tâm. Thấy rõ! Nhờ cái thiền, tôi đã thức tâm. Nhờ cái gì thức tâm? Nhờ “điện”. Điện phóng lên hồi quang phản chiếu, tôi mới thấy hành động sai trái của chính tôi. Và tôi ăn năn hồi cải thì lúc đó tôi là người thức tâm. Chứ không bắt chước người khác nói: “rồi con có tội, con xin ăn năn trước Đức Phật”. Vô ích! Phật không có hộ phò. Các bạn tự khai đi tới. Đã có một lần đầy đủ rồi, tứ chi đầy đủ rồi, tâm thức đầy đủ rồi, có ngũ tạng, có quy ở bên trong hết rồi, bây giờ chỉ có hành mà tới thôi. Mà các bạn không hành thì các bạn phải trì trệ. Các bạn không hành thì các bạn chỉ rước nạn vào tâm mà không có giải quyết được ! Cho nên các bạn cố gắng tu thiền.

Trong giai đoạn đầu, đầu nó quy nguyên vào đó. Trật tự rồi thì thanh quang điện lành hòa hợp với các bạn là một. Các bạn giáng lâm, Thượng Đế đã sống với các bạn tới ngày nay, đầu có bỏ các bạn, chiều chuộng các bạn, đi theo bên bạn. Muốn gì, Cha cho nấy! Không bao giờ mà từ chối. Người Cha thương yêu không bao giờ từ chối; luôn luôn thanh lọc cái biến yêu của Ngài trong nội tâm của các bạn, để cho các bạn thấy rõ các bạn nhiều hơn. Các bạn đang sa mê trần tục, sa mê trong tánh ý, sa mê sự phạm trọc, tưởng đục là chánh, đục là thiên đàng; mà kì thật, đục là nghiệp, là nạn đó bạn. Trong một giây phút mà gây đại nạn triền miên, lôi cuốn cho phần hồn phải thảm bại tại thế! Đáng lẽ đã đi lâu rồi nhưng mà bây giờ cứ lôi cuốn mãi! Đó, cho tới ngày hôm nay chúng ta hiểu được chân lý rồi, chúng ta phải làm thế nào? Chúng ta phải thức tâm nhiều hơn. Chúng ta phải trở về làm chủ, không giao

cái quyền, chủ quyền cho bất cứ một ai. Lục căn lục trần không được quyền làm chủ! Chính ta là chủ! Phải cương quyết hướng thượng, tột đỉnh trung tâm sinh lực càn khôn vũ trụ. Các bạn phải hòa cho đến đích, các bạn mới giải quyết được nghiệp của nội tâm. Ánh sáng triền miên chiếu rọi! Trong giấc ngủ cũng có ánh sáng, thì không bao giờ có sự tăm tối lôi cuốn các bạn.

Chúng ta đã qua thử thách rồi. Cuộc đời, nửa đời người rồi, học biết bao nhiêu sự thử thách của trường đời. Phạm rồi tái phạm! Phạm rồi tái phạm! Biết bao nhiêu chuyện rồi! Mà thề, rồi tái thề ! Thề hoài ! Mà rốt cuộc không hành. Cho nên, tội đó của ai? Tội đó của chính ta! Tội gì? Tội trước đó các bạn. Các bạn đi vô giới trước, các bạn tưởng là các bạn thanh, rồi các bạn ôm vô cái trước đó rồi nó hành các bạn. Hành triền miên mà

tháo gỡ không được. Cho nên ngày hôm nay, chúng ta biết được rồi: cái “thanh”; chúng ta nung nấu cái “thanh” để đi tới. Khi mà các bạn nung nấu cái “thanh”, các bạn đã co lưởi răng kê răng: đóng cửa thế gian, mở cửa thiên đàng ngay trung tim bộ đầu, thì các bạn cố gắng đóng cửa đi. Nói ít lời, nói ít lợi nhiều các bạn ơi! Nói ít chùng nào, các bạn dễ quy nguyên. Nói ít chùng nào, các bạn dễ quán thông. Mà nói nhiều chùng nào thì các bạn bị lôi cuốn và tạo nghiệp. Cho nên, các bạn bị cột ở trong gốc cây, chứ đi không được đâu. Thấy vậy mà đi không được. Cho nên khổ vô cùng! Phải hiểu cái đường tu. Cho nên ngày hôm nay, chúng ta hiểu đường tu rồi: Khi chúng ta nói “ăn năn sám hối”, là thực sự ăn năn sám hối. Trở về với chính mình! Chắc chắn như vậy, không có thay đổi nữa. Vì mình thấy rõ: cái thể xác này cấu trúc bởi siêu nhiên mà có. Có mặt trăng, mặt trời, có trời đất; cả tiểu thiên địa trong thể xác này:

có. Chúng ta nên khai thác nó ra để hưởng đời đời. Một cái cảnh chư Phật đã đắc và chư Phật đã ban cho chúng ta thấy rõ ràng: cái tiểu thiên địa này là cái nơi trú ngụ cuối cùng của tâm linh chúng ta. Mà nếu chúng ta không gom nó về thì tương lai chúng ta không có chỗ ngụ ở nơi Niết bàn.

Cho nên, chúng ta, người tu, là lo xa, không phải lo gần; làm việc cho nhiều kiếp ở tương lai. Không phải làm việc cho trong một kiếp này! Không phải cầu xin trong giây phút này, nhưng mà thực hành để tự đạt. Cho nên, các bạn đã làm mẹ, làm cha trong gia đình, làm con trong gia đình. Thấy rằng: người nào cũng có gốc rễ hết, cũng có khả năng phát triển. Mà chỉ thiếu thực hành mà thôi. Cho nên ngày hôm nay, chúng ta biết đường lối thực hành trong thanh tịnh, nên giữ sự thanh tịnh đó mà thực hành. Quý giá vô cùng! Và các bạn vạch

rõ cái chân tướng của các bạn: từ “Không” mà có. Chứ đừng ôm cái “có” mà loạn động! Đừng ôm cái địa vị tạm bợ, không hiểu mình! Địa vị đó không có giá trị. Hiểu được ta là Không, ta từ Đại Thanh Tịnh là Không Không mà đem tới xuống thế gian này. Chúng ta quy Không thì chúng ta mới thấy nhàn hạ. Ta không có chấp vào tướng nữa, không có chấp vào địa vị nữa. Nhưng chúng ta thấy rằng những người chấp về địa vị là những người đau khổ, tự trói buộc. Chúng ta lấy lòng từ để cứu độ họ, để cho họ thức tâm và tự tránh những sự sai lầm của chính họ.

Cho nên đường đi rất rõ rệt. Người tu vô vi đã tham thiền rồi, thì thấy rất rõ rệt. Tương lai, cái xác bạn là Không, và cũng không phải cái xác của bạn. Nếu xác các bạn, các bạn có cơ hội ôm nó đi chôn rồi. Không có cơ hội đâu bạn. Ai chôn ở đâu! Cái gì bạn đang có, đang đeo vòng vàng, cũng thiên hạ lấy, chứ

không phải của bạn. Nhưng mà vốn vẹn cái tâm thức là của bạn. Bạn phải giữ cái tâm thức để mà sống. Sống đời đời và không bị lệ thuộc, vì hồn của bạn bất diệt rồi mà. Điểm linh quang đó không có thể nào mất. Chính bạn bằng lòng chôn vùi trong tăm tối thì nó tăm tối. Mà bạn cố gắng đem nó lên sáng thì nó sáng đời đời.

Cho nên các bạn cũng đi một vòng quanh cả càn khôn vũ trụ rồi, đồng đi với Thượng Đế trong trược và thanh rõ ràng. Ngày hôm nay phân ra, té ra mình đã đi với Cha mình rồi, mình đã học với Ngài, mình đã từng sống với Ngài, và mình quên quyền năng tiếp tục của chính mình. Cho nên trở về để sử dụng quyền năng đó. Cầm cái mồm! Lo trì niệm Phật! Khi các bạn trì niệm Nam Mô A Di Đà Phật, để chi ? Để tạo luồng điện từ ái tương đồng với luồng điện yêu thương của người Cha,

của Thượng Đế. Thì khi mà chúng ta có luồng điện đó rồi, thì chúng ta đâu cần phải mở miệng. Chúng ta đâu cần phải trang hoàng cho đẹp để mọi người nghe. Không! Chúng ta dùng cái vòng điện từ ái đó, tâm thanh tịnh, là các bạn phóng đi được rồi. Cho nên, các bạn ngồi đó mà làm việc rất nhiều, ngồi đó mà không ngừng nghỉ, hướng thượng để hướng độ vạn linh đang đắm chìm trong ba cõi. Các bạn thấy không? Không phải số người này khổ đâu! Thiếu gì người khổ trong địa ngục. Các bạn bước xuống thêm địa ngục, các bạn nghe nó khóc rần trời hết. Khóc biết bao nhiêu là khóc! Tại sao nó phải khóc? Chính nó đã ràng buộc nó. Nó tạo sự đau đớn cho nó. Nó biết đạo, nó không tu, và nó tạo bao nhiêu sự tranh chấp, rồi rốt cuộc nó đánh nó. Thấy sự công bằng của ông Trời không? Thượng Đế rất công bằng: con muốn gì, Cha cho nấy. Chửi đi, chửi thiên hạ đi, trách móc thiên hạ đi, phiền hà thiên hạ đi! Rốt

cuộc là mình trói buộc mình. Sau giờ phút lâm chung là phải giam vô trong cái góc đó. Chính mình buộc mình. Luật nó có; luật Trời mà. Chúng ta đâu có bỏ luật Trời được. Các bạn nói: tôi sống ở đời mà ông nói chuyện luật Trời. Đời có chút xíu thôi! Luật Trời nó chiếm 80%, đời 20% là nhiều lắm. Mà có thể nói luật Trời 100% nữa. Không có sự thông minh của con người, làm sao đặt ra luật ở đời? Thấy chưa? Toàn là luật Trời không! Nhân quả rõ ràng! Chúng ta hiểu cái này và tự tránh, chúng ta mới tiến được.

Cho nên các bạn nói: “tôi tu, muốn giải trược; tôi tu, tôi muốn thanh nhẹ; tôi tu, muốn thành Phật”. Mà tôi ôm cái sự tranh chấp, sân si làm sao tôi thành Phật được. Căn bản của các bạn là Phật Tiên, mà các bạn không chịu bỏ động tâm tịnh, làm sao các bạn đi tới Phật Tiên được? Cho nên các bạn đang ngồi tham thiền đây là các bạn

ước vọng trở về một vị Phật, thì hành động các bạn luôn luôn nuôi dưỡng cái tâm từ của vị Phật trong tâm các bạn. Đang làm việc với chư Phật, đang làm việc với chư Tiên, đang làm việc với Thượng Đế, thì hành động của bạn khó sai lầm. Còn bạn cứ quên Thượng Đế, mà bạn ngồi làm cho mạnh, để đi đánh lộn, cái đó là ngày càng tăm tối và không đi được. Cái pháp đây là giải ra, chứ không phải trụ để đánh người, trụ để kích động người, trụ để ăn thua. Không! Trụ để cởi mở cho ta và ảnh hưởng người khác, để người khác đồng mở, đồng đi với chúng ta, mới đem được thiên đàng xuống thế. Cái cảnh thương yêu mới thực sự cởi mở và dìu tiến lẫn nhau. Ngay trong gia đình chúng ta, chúng ta là một người cởi mở, người cha trong gia đình cởi mở thì lập cái hạnh cho gia đình. Quá tốt! Mà người cha muốn cởi mở thì người cha phải nhịn nhục; nhịn nhục tối đa, mới thấy sự sai lầm của các con, mà dụng kỹ thuật từ

bi để mở tâm mở trí cho các con, thì cái gia đình đó mới có cái hạnh tốt.

Cho nên các bạn, tại sao các bạn về cái căn nhà vô vi này, các bạn thấy nó thoải mái? Vì nhà của các bạn, các bạn đã đóng góp. Các bạn không phải đóng góp về tiền bạc; các bạn có thể nguyện rằng: “tôi muốn đóng góp cái sinh mạng tôi để cứu người, tôi muốn đóng góp từ điển của tôi để tôi cứu người”. Đó là cái ý nguyện các bạn khi bước về rừng núi thanh đẹp như thế này. Và Thượng Đế đã cho các bạn có một cái gia đình đầm ấm giữa anh, chị, em. Trước khi chưa tu, đều khác tánh; nhưng mà ngày nay, đồng một con tim, đồng một ý chí xây dựng giải thoát, thì có phải đi về cơ quy nhất không các bạn? Ngày hôm nay ta bước vào trong căn nhà ở trong cơ quy nhất rõ ràng. Cho nên ăn năn, hối cải nhiều hơn nữa. Càng ăn năn, càng hối

cải, càng sám hối, thấy rõ: thấy rõ, thấy rõ ta không tốt, thấy rõ ta tầm tối, thấy rõ ta không biết đường đi. Rồi ta về căn nhà này, ta thấy căn nhà này thanh nhẹ vô cùng. Chúng ta hưởng cái ý thanh này và chúng ta xây dựng cái ý thanh này, và xây dựng cả niềm tin, cũng như hoa sen ướm nở để dâng Trời, trong một tâm hồn trong sạch tuyệt đối, khai triển tâm linh, để làm việc cho Đấng Tối Cao. Ngài đang mong chờ, Ngài đang phí biết bao nhiêu công mà để chúng ta đóng góp. Nhưng ngày hôm nay chúng ta thức tâm rồi, chúng ta thấy sự đóng góp là quan trọng. Chúng ta đã hành được một giai đoạn rồi, chúng ta cần đóng góp.

Chúng ta thấy rõ: nhiều người chưa tu về pháp lý, cũng đã hành. Hành chỗ nào? Làm cha làm mẹ là kích động và phản động đủ chuyện, rắc rối trong gia cang từ trong cho tới ngoài.

Là nó đã điều luyện tâm hồn chúng ta. Bị kẹt rồi, không có thoát được, chúng ta nghĩ ai? Chỉ nghĩ Thượng Đế. Đó, những người đó cũng được chúng tâm. Quá khổ chỉ biết kêu Trời. Mà kêu Trời rồi thì ta học tánh chất của Đức Ông Trời - tánh chất thương yêu của Ngài - thì tự nhiên ta đi tới chỗ quán thông. Thượng Đế là vô cùng thương yêu! Nếu Ngài không biết thương yêu là Ngài đã mất cái vốn rồi, mất cái trật tự của cả càn khôn vũ trụ. Cho nên cái lòng từ ái của Ngài là vô biên. Cho nên ngày hôm nay, quý vị làm cha làm mẹ, cái lòng thương con cũng vô cùng. Bạn có thể nói với con của bạn là: bạn thương con bằng cách nào. Nói không được! Giấy mực tả không hết kia mà. Lòng thương con, lòng đũa con có hiếu, thương cha nó, không thể viết cái thơ nào mà nói với cha nó biết rằng: nó thương cha nó. Đó! Cho nên cái Pháp Luân Thường Chuyển là hai cái chu luật nó tương đồng như vậy. Một cái mở đi lên và một cái

đi xuống, móc đi lên. Cho nên ngay chúng ta trung tim bộ đầu mà mở điện rồi thì cái pháp luân thường chuyển của càn khôn vũ trụ nó rút chúng ta lên. Cho nên cái đầu các bạn được rút. Rút rồi thì các bạn nằm xuống ngủ. Thấy cũng như giấc chiêm bao mà kỳ thật các bạn đi trở về cái căn cơ tiền kiếp của các bạn. Rồi từ đó các bạn nhận định và đi lên nữa, khai thác cho tới cùng. Thấy rằng: trước kia, tôi cũng làm ông này ông nọ! Đi đến đâu? Rồi bây giờ tôi tu giải thoát, may ra tôi mới được an định. Nếu mà kiếp trước tôi có khả năng đạt tới cái quan quyền như thế đó, mà có thể gieo cho tôi kiếp này thành đạo thì tôi nên tiếp tục. Vì kiếp trước đã cho tôi nhiều uy quyền nhưng mà tôi không thành đạo và chẳng cứu được ai. Rồi càng ngày, càng ngày, tôi lâm trần, tôi về sống trong chỗ tham dục, độc tài. Bây giờ tôi thức tâm rồi, tôi mở, tôi trở về, tôi về, về quy Không. Tôi về cái chỗ Không, tôi mới được an định. Nhứt trần bất

nhiệm! Nếu tâm tôi còn nhiệm sự trần trược nữa làm sao tôi được trụ.

Cho nên lấy tâm đời mà luận xét, chúng ta phải buông bỏ. Buông bỏ mới tới được! Trong tâm các bạn nó dơ dáy, các bạn rửa nó đi, bỏ nó đi. Cái đó không cần thiết các bạn ơi! Đã phạm rồi, tái phạm nhiều lần lắm rồi! Không cần thiết! Chúng ta dứt khoát nó đi! Cho nên dứt khoát thất tình lục dục trong tâm, thì trung tim bộ đầu các bạn nó mở liền. Nó nhẹ rồi. Đó, thì các bạn mới thấy Đạo là gì. Đạo là nó ở siêu cấp, nó không phải nuôi dưỡng trong phàm tâm, trong cái lưới tranh chấp, trong cái lỗ tai nghe mà động. Không có! Trong cái lỗ mũi ngửi mà thích. Không có nữa! Con mắt xem mà mừng. Không có nữa! Bỏ hết. Thì lúc đó các bạn mới là Tiên tại trần rồi. Các bạn mới xác nhận là: tôi trước kia tôi cốt Tiên. Tôi ở trong động mà tôi vẫn tịnh. Tôi thấy

tôi thơ thối vô cùng. Mà hồi trước kia, tôi không tu, tôi lại thấy tôi muốn nhào vô động loạn, rồi tôi rước bệnh hoạn. Bệnh hoạn trong tâm! Không hay! Càng ngày bệnh càng nặng mà tưởng ta là có địa vị.

Cho nên, các bạn xuất hồn rồi, các bạn thấy những cái đám ma sang trọng vô cùng. Địa vị, các bạn đọc không hết; nhưng mà rốt cuộc lại bị giam ở A-Tỳ (ngục tù để giam tội nhân đời đời kiếp kiếp). Bạn chưa gặp những người đó. Gặp những người đó, những người đó mới nói. Và các bạn muốn cứu họ ra, họ cũng không ra. Họ thấy rằng: họ nên ở tù lâu hơn, bị giam đời đời để chuộc lấy cái tội của họ đã và đang làm. Cho nên có người thả họ về, họ còn xin đầu thai đi làm con thú. Làm con thú để chuộc tội, để trả lại cái nợ đời. Miếng da, miếng thịt, miếng xương: phải phục vụ; vì trước kia thiên hạ phục vụ cho họ nhiều quá. Làm vua, làm

quan, là toàn là toàn dân phải phục vụ cho y. Nhưng mà ngày nay, y không có phục vụ trở lại, trở lại độc tài, giết dân thì y phải hi sinh tính mạng để phục vụ trở lộn lại. Đó là luật Trời.

Cho nên các bạn khi nào bộc khởi một sự độc tài trong nội tâm, chúng ta nhớ soi hồn, để nó giải tán cái phần lửa ô trược đó, phóng ra hòa với càn khôn vũ trụ thì cái tâm phàm không còn nữa. Cái soi hồn nó sẽ đánh đổ; khi mà các bạn nhắm con mắt, thấy cái màu đỏ, đó là lửa trong tâm các bạn nhiều lắm. Lửa có thể đốt cháy gia cang thiên hạ, đốt cháy tính mạng thiên hạ bằng một cái độc ác, ý phàm của bạn. Và các bạn định sai, gieo tội cho họ, mà không xây dựng mức tiến của họ thì đó là đại nạn, nó sẽ trở về với các bạn.

Cho nên, bạn ở đời, cái gì nó cũng ngay ngắn tốt thiệt, nhưng mà khi bạn chết, vẫn có tội. Vì tinh thần phục vụ của các bạn không có. Các bạn dụng lý để chấp đời và không tự hành để khai triển tâm linh nhẹ nhàng và để tận độ chúng sanh bằng điển giới. Cho nên, ngày hôm nay các bạn về đây học về điển. Chính các bạn đã có điển! Các bạn không có điển: mắt các bạn nháy không được, tay các bạn cục cựa không được, chân các bạn không đi được. Nhưng mà nó phân tán chia năm xẻ bảy! Ngày hôm nay, các bạn đến đây để tập trung quy một thì mới thấy lực lượng thanh nhẹ của điển quang trụ trên trung tim bộ đầu các bạn. Lúc đó, các bạn mới là người làm việc cho cả càn khôn vũ trụ. Cho nên, ngày hôm nay chúng ta ngồi đây, mọi người đều buồn, thì phóng ra những thanh khí ô trược. Mà mọi người khóc trong thức tâm, thấy rằng: tôi sung sướng, tôi mừng, tôi được về với đường chơn giác,

thì các bạn phóng thanh khí cho cả càn khôn vũ trụ,
là các bạn làm việc cho cả càn khôn vũ trụ.

Rồi đây nhìn mặt nhau thấy vui, tâm ta cởi
mở. Ta là người cộng tác với Thượng Đế
và chính Ngài ở trong ta. Và chính ta là
người đã giam Ngài, chứ không phải Ngài giam ta.
Tại sao? Chúng ta ở nơi Thượng Đế, cái gì cũng
giúp cho chúng ta hết. Có đầy đủ! Ăn rồi đi chơi, đi
nói dóc, nói đủ thứ, nói bất chánh, làm bậy làm bạ,
ô trược. Nhưng mà Ngài phải chịu. Ngài chịu con
Ngài là cũng như Ngài bị giam trong cái thức của
các bạn. Rồi ngày hôm nay, các bạn hiểu được, các
bạn mở cái thức ra thì Ngài được nhẹ. Càng mở thức
càng vui, càng làm điều thiện, càng hướng thiện, xây
dựng thiện nghiệp, rồi thành lập cơ đồ tâm linh cho
Thượng Đế, thì Ngài được nhẹ nhàng. Vì trong nhà
Ngài đã có đứa con, con ngoan, biết nó, biết cha nó.

Ngay trong gia đình các bạn cũng vậy, biết nó, biết cha nó, thì các bạn rảnh rồi. Khi các bạn về nhà, các bạn đâu có lo. Rồi lúc đó các bạn đầy đủ rồi, các bạn mới cứu độ chúng sanh.

Cho nên ta tu, ta phải đắc một cái gì, chúng ta mới cứu được chúng sanh. Ngay gia đình ta không được thì không làm gì ở bên ngoài được hết. Gia đình của chúng ta là đâu? Trong cái tiểu thiên địa này. Lục căn lục trần, chúng ta giáo dục nó ác độc từ hồi nào tới giờ. Ngày hôm nay, chúng ta chỉ đường vạch lối để mở cho nó ra, cho nó tiến, cho nó thấy rõ sự sai lầm của nó, và nó trở về con đường phục vụ. Vì nó thọ con đường phục vụ của Thượng Đế từ bao nhiêu kiếp, ngày nay nó phải xây dựng cái tinh thần phục vụ đối với nó và đối với chúng sanh. Con người thiếu phục vụ, con người không bao giờ nhẹ nhàng. Người mẹ trong gia đình cũng vậy. Cứ

lo tranh chấp với con thì không được. Con nó ngu, mẹ phải làm dịu, dụng lòng từ để phục vụ con, phục vụ cho nó thức tâm. Và nó thấy rõ rằng: trên đời này, chỉ có người mẹ nó là biết nó mà thôi, không có người thứ nhì. Lúc đó, nó mới quý mẹ nó. Càng quý mẹ nó, nó càng biết nó; càng biết nó càng biết chúng sanh. Đó là tâm lành hướng độ.

Còn chúng ta tu bây giờ là tu về thanh điển; Pháp Luân Thường Chuyển liên hệ với càn khôn vũ trụ để khai mở sự ô trược, tăm tối. Cũng như đem ánh sáng để dìu dắt các con, ánh sáng Đại Từ Bi để mở tâm linh của các con tiến hóa. Thì cái pháp tướng các bạn phải mở, pháp tướng các bạn phải tươi. Lòng từ các bạn có rồi, đâu còn sự tranh chấp đối với bạn. Mà tranh chấp đến với bạn thì các bạn thấy rằng: Thượng Đế đang đẩy các bạn lui về thanh tịnh sẵn có. Lấy oán làm ân. Sự kích động và

phản động đến với chúng ta: là phước; chứ không phải họa, đối với người tu. Người đời thấy là họa mà chúng ta thấy đó là phước. Họ đẩy lui rồi; chúng ta thấy rằng quá khứ chúng ta đi một đoạn đường: không có giá trị, không có tiến triển. Thì chúng ta đi về đâu? Về sự thanh tịnh. Mà càng trở về sự thanh tịnh thì càng biết tha thứ và thương yêu. Biết tha thứ và thương yêu thì thấy rõ ánh sáng của Từ Bi, thì mùi đạo phấn khởi. Mùi đạo phảng phất trong tâm thức của các bạn, lúc đó bạn mới có cơ duyên tận độ chúng sanh. Nụ cười, cặp mắt ánh sáng nhìn xem của các bạn đã độ được chúng sanh rồi. Không phải nói nữa. Lúc đó các bạn đâu cần phải nói. Nhìn họ mà cười chút, là đủ rồi. Họ chửi trong mặt các bạn, bạn chỉ niệm Phật và mở ướm nụ cười cho họ, cũng độ được họ. Vì sao? Vì các bạn đã xây dựng lòng từ, xây dựng từ điển rồi. Khi các bạn tưởng cứu độ đối phương, vì đối phương đang mang tâm bệnh

mới loạn ngôn. Nếu nó không mang cái tâm bệnh, nó đâu có loạn ngôn. Loạn ngôn là mang tâm bệnh, thì chúng ta phải dụng lòng từ để tận độ nó, cứu nó. Thấy chưa?

Đó, chúng ta mới thấy rằng: có nhiệm vụ và có tinh thần phục vụ chúng sanh, mới nói rằng tận độ. Không hành, cứ chỉ trong sách kinh mà nói, chỉ đường lối của người đi trước mà nói: không được! Nói nó đâu có vô, nói nó đâu có mở. Mà chúng ta hành, chúng ta có từ điển thì cái thanh dương nhiên hút trực. Thượng Đế xuống đây làm gì, hút trực của các bạn đó. Thượng Đế đâu có hút thanh; Ngài là thanh mà; thanh đến đây, chỉ hút trực mà thôi. Còn tôi càng ngày càng cố gắng tu học. Cho nên các bạn về với tui một chập, các bạn thấy nhẹ. Tôi hút cái gì của các bạn? Các bạn mang cái trực đến đây, tôi phải hút cái trực. Rồi tôi trao

cái gì cho các bạn? Tôi trao cái thanh. Đó, các bạn mới thấy cái thanh trong bạn có, rồi các bạn không tiếp tục rước trước nữa. Càng ngày càng tu như vậy, thì mỗi kỳ đến với tôi, thì mỗi kỳ nghe thuyết giảng khác. Và các bạn nhẹ, các bạn sẽ được ở cõi siêu hơn và nghe những lời thanh thản, cởi mở, khai tâm mở trí cho các bạn.

Cái khóa này là khoá sơ cấp để cho các bạn biết làm sao tự chủ. Tôi phải tự chủ, tôi phải về với chính tôi cái đã, rồi tôi mới cứu độ chúng sanh. Đó, tôi phải cố gắng tu, về với chính tôi, khai thác tôi, quán thông tôi, thấy rõ tội trạng của tôi, đừng có che lấp tội trạng. Tôi làm sai, tôi chịu. Thật thà với chính tôi, tôi mới quán thông cái cơ cấu Trời đất đã ân ban tôi. Toàn là luật: luật kinh vô tự-không có chữ. Nhắm mắt đó mà hiểu nhiều chuyện. Cho nên khi nhiều bạn tu, nửa đêm ngồi tham thiền,

nửa đêm xong rồi, sao tâm muốn làm thơ, nắm viết viết thơ. Toàn là những câu văn dạy mình không; toàn là những câu văn chỉ trích sự trì trệ của mình sẵn có và sự tăm tối của mình đã nuôi dưỡng. Những bài thơ đó giáo dục hành giả, chứ không phải hành giả đi giáo dục người khác. Chớ thơ ra nhiều chùng nào, các bạn được học trực tiếp nhiều chùng này.

Cho nên quý giá vô cùng. Khi các bạn tham thiền rồi, các bạn thấy, chúng ta thấy rõ: Bề Trên không bỏ chúng ta. Không bao giờ bỏ! Cha mẹ không bỏ chúng ta, theo dõi chúng ta. Một cử một động sai lầm, cũng được báo cáo cho Bề Trên, rồi Bề Trên tiếp tục chuyển điện cho ta thức tâm. Lấy gì làm bằng chứng? Trước khi các bạn vô tu vô vi, các bạn không có nghĩ rằng: “tôi hiểu tôi” đâu. Tôi tu thử coi ra sao. Nhưng ngày hôm nay, các bạn càng ngày càng hiểu bạn rồi. Té ra tiền kiếp

mình đã làm sai, bây giờ mình mới bị đọa trong thể xác này. Mình đang ở tù, chứ đâu có giải thoát đâu! Chưa ! Đang bị kẹt trong thể xác này, đang ở tù. Bây giờ chúng ta làm sao mở những khuyết tâm thanh nhẹ, và để chúng ta trở về với sự chơn giác của chính mình. Lúc đó, dũng mãnh rồi, cương quyết rồi, tôi không phải là người tại thế. Tôi chỉ biết đi, biết mở, đi mãi, mở mãi. Tâm đạo là phải vô cùng, chứ không phải tâm một, hai chỗ là được đâu.

Cho nên các bạn càng tu càng thấy nhẹ, càng tu càng thấy vui, càng tu càng quên tuổi tác của mình. Không có nữa! Tại sao quên tuổi tác? Vì tôi là một vị tiên. Một vị tiên cô giáng lâm xuống đây, bị giam hãm trong thể xác này. Bây giờ tôi xuất ra thì tôi cũng có hành động nhẹ nhàng như hồi xưa. Tôi không có gồ ghề như thể xác nữa. Tôi là một tiên đồng giáng lâm xuống thế gian. Khi mà bộ đầu các bạn mở rồi, bạn

xuất ra, đâu có lớn, thì đâu còn tuổi tác nữa. Tuổi tác là cái khám đó bạn. Cái khám nó hù bạn: già rồi mà làm không được gì, mà chỉ chết thôi. Đó, nó hù! Hù để cho cái hồn thức tâm. Hù để cho mình tìm những cái gì khả năng của tôi. Coi thử sao! Không lý vậy thôi! Máy chục năm tôi ở đây chơi sao! Các bạn học rõ ràng, nhưng mà các bạn không gom điển thì không thấy trật tự, đã học và đã tiến. Rồi oán trách trời đất, cầu xin trời đất thôi! Tại vì thiếu học, không chịu đọc cái tâm kinh của mình. Mà các bạn tham thiền rồi, các bạn đọc lại cuốn tâm kinh vô tự, các bạn mới thấy rõ ràng hành động sai trái. Tôi phát nguyện như thế này mà tôi làm như thế này, là trật lất rồi! Do đó, nó mới xây dựng các bạn có sự quyết tâm. Do đó, các bạn mới thấy rõ: dừng trong thanh tịnh là gì? Ngồi đó, an nhiên tự tại trong thanh vắng mà tìm ra cái dừng chỉ để khai mở cái đường tâm tối của chúng ta trở nên sáng suốt. Thấy rõ chưa?

Cho nên các bạn thiên trong thanh tịnh đó, càng thanh tịnh thì cái chìa khóa đưa tới tay các bạn rồi. Nắm cái chìa khóa đó, người ta chỉ chút kỹ thuật là các bạn mở ra. Sung sướng vô cùng! Lúc đó, các bạn vui rồi. Tôi không còn bị già nua nữa mà tôi lo. Tôi sung sướng quá rồi. Tôi biết tôi tiền kiếp là một vị tiên, mà bây giờ tôi cũng là tiên. Vì xác này là Không. Một ngày nào cái xác này tôi mượn tạm cũng như cây gậy, rồi tôi sẽ trả lại. Và tôi gom những cái gì của tôi đã đóng đô trong cái xác này để tôi chuẩn bị ra đi. Là đi mà thôi! Căn bản của các bạn là vô hình vô tướng, đâu phải mạo diện này. Nếu là nói các bạn là cái mạo diện này, đâu có “vô cùng”. Bạn bỏ cái cơ cấu này, bạn lấy cái thanh điếu, bạn ở nơi cái cơ cấu khác, mới kêu bằng vô cùng.

Cho nên ở thế gian có cảnh luân hồi, là cái cảnh trì trệ nhất, là thế gian này. Chết rồi chịu tội, rồi luân hồi làm người, làm thú, đủ thứ. Đó là trì trệ! Còn về tiên giới thì liên tục đi lên, không còn mang xác phàm nữa, và sẽ đi mãi mãi, học mãi mãi, tiến mãi mãi, tận độ mãi mãi, cõi mở, vui vẻ ở trong thanh khí hòa hợp cả càn khôn vũ trụ. Cho nên, chư Tiên họp, đâu có chậm trễ như chúng ta, tới gặp nhau là xong rồi. Có một chục, một trăm, một triệu người, luồng điện phóng lên qui một, rồi là hòa thuận, rồi nhận cái điện cái đó mà đi làm việc thôi. Còn ở thế gian cãi đi cãi lại, cãi đi cãi lại, cãi năm này tới tháng kia, không có xong vụ gì hết. Không có sự phát tâm thật sự, thành ra không có trật tự. Cho nên chúng ta tu đây là phát tâm thực sự. Tôi về với sự chơn giác của chính tôi, rồi tôi mới đóng góp cho càn khôn vũ trụ. Vũ trụ là tôi, tôi là vũ trụ. Lấy gì chứng minh “vũ trụ là tôi, tôi là vũ trụ”. Các

bạn không hít thở, làm sao sống? Mà thanh khí này ở đâu, ở ngoài rừng hả? Mắt phóng ra, dưới kia hút vô, phóng ra; làm việc dây chuyền, liên tục, không ngừng nghỉ. Thì vũ trụ là ta, phải chưa? Ta là vũ trụ. Nếu chúng ta chịu tu, giữ thanh sạch thì cái vũ trụ này nó đẹp. Mà nếu chúng ta - vì tư lợi, ác ôn, ngu muội, kiếm tiền mà ăn không hết, mà cũng đâm đầu đi kiếm tiền - mười kiếp, chết đi sống lại, ăn không hết, cũng đi kiếm tiền! Có phải ngu muội không? Và trong cái sự kiếm tiền đó, là sự tranh chấp, giết hại, tạo khí giới, bán khí giới giết người. Đó là một cái đại tội mà không hay. Cho nên người tu không làm cái đó. Người tu có khí giới, sử dụng khí giới thực sự, và khí giới đó bắn đâu trúng đó - khí giới "Tình Thương và Đạo Đức". Vì mỗi người sẵn có tình thương và đạo đức ở trong tâm, mà chúng ta thực hiện được tình thương và đạo đức, là chúng ta bắn đâu trúng đó, mở tâm cho mọi người. Và họ từ bỏ sự

tắm tối tức khắc và trở về với sự thanh sạch sẵn có của chính họ. Và họ sử dụng quyền năng sẵn có của chính họ: tươi sáng mãi mãi, tha thứ và thương yêu.

Cho nên chiến sĩ của Thượng Đế phải biết tình thương và đạo đức, phải sử dụng ngay. Cái hồn phải làm điều này. Xác các bạn không quan trọng! Cái hồn bạn là quan trọng! Nãy giờ nói chuyện với cái Hồn. Hồn chúng ta giao cảm, hồn chúng ta cảm thức, hồn chúng ta thấy là một: anh em một nhà. Vũ trụ là ta, ta là vũ trụ. Là phải anh em một nhà không? Sự liên hệ không ngừng nghỉ. Chúng ta không có lý do mê chấp nữa. Chúng ta đi về trung dung tâm đạo, thẳng hoa cõi mở. Tay mặt cũng cứu, tay trái cũng giúp. Không có bỏ một ai! Vạn linh hòa đồng, mới tiến tới cảnh đời đời bất diệt. Khi mà chúng ta hiểu điển giới rồi, phát tâm làm một vị Bồ Tát, ngày mai tôi làm cỏ cho người ta đập, tôi cũng làm. Không

sao! Vì tôi thấy: tôi không có mắt. Sanh, Trụ, Hoại, Diệt: dám cở nó cũng như tôi, nó cũng khoe màu, và nó cũng sống trong định luật Sanh Trụ Hoại Diệt, rồi hồi sinh. Một thứ! Tâm tôi không có sự chia cắt nữa, tôi không còn vách tường tự ái tâm tôi chia cắt nữa, thì tôi nhẹ bỗng, lên trời dễ dãi. Còn tôi ôm cái sự trách móc: không bao giờ tôi tiến. Học hết sách cũng không tiến được!

Cho nên chúng ta cố gắng trở về đọc tâm kinh vô tự của chính chúng ta, mới thấy giá trị quy thức là cái gì. Còn không biết đọc tâm kinh vô tự của chúng ta thì không bao giờ quy thức được. Quy thức là gì? Là “một”! “Nhất lý thông, vạn lý minh” . Tôi dẫn dắt cho các bạn hiểu: từ cái thể xác của bạn, cấu trúc từ siêu nhiên mà có, từ “không giới” thành tự. Rồi từ cái có này, nó sẽ biến thành “không”. Các bạn có thấy hai cái lý này là

Không rồi đó. Rồi cái thanh điện của các bạn gom tụ, đang điều khiển thể xác này, các bạn nghe hai cái thể xác này là Không, các bạn quy thức rồi. Trở lại trung tim bộ đầu, lấy cái chơn tâm bất hoại đó liên hệ với càn khôn vũ trụ, lúc đó các bạn mới đi mãi mãi. Các bạn ở trong xác phàm, ngự trong xác phàm nhưng mà các bạn thấy có nhiệm vụ điều khiển xác bạn và giữ cho xác bạn được an ninh, để hoàn tất đại nguyện của các bạn trong lúc lưu trú tại thế gian. Trước khi “đi”, các bạn đã làm điều tốt. Một ngày, các bạn đã dùng từ điển nói một câu thanh nhẹ đối với bất cứ một người nào, đối với cây hoa hay là đối với cọng cỏ hay là đối với sạn cát; các bạn dùng từ tâm hóa độ, các bạn cũng được công đức.

Cho nên, tại sao cái căn nhà của người tu thiên: thanh nhẹ? Thấy nó vô, nó thấy nhẹ nhàng! Nó không có sâm-banh, nó không

có rượu chát, nó không có thịt bò, nó có chỉ ly nước lạnh mà thấy nó nhẹ nhàng. Mà vô cái nhà mà sâm-banh, những này kia kia nọ, đủ thứ nháy đằm, nó thấy nó nặng thêm. Các bạn thấy không? Cho nên cái từ điển của chúng ta nó quan trọng. Chúng ta có thể đãi, mời bất cứ người nào ăn, nếu chúng ta mở tâm họ. Như nãy giờ đến đây, chúng ta ăn cơm sáng, đi ăn buổi sáng, ăn thanh điện, khai mở tâm thức của chúng ta, và thấy giá trị của chúng ta là một. Không còn sự chia cắt nữa! Chỉ điện mới giải quyết được hết. Điện: giao cắt không được, súng bắn không lủng, bom thả không chết ! Đó là các bạn mới vượt khỏi cái thời hạ ngươn động loạn này được. Nếu các bạn không vun bồi tâm điện ngay trung tim bộ đầu và trì niệm Nam Mô A Di Đà Phật, thì một nháy mắt các bạn loạn hết nội tâm. Lúc đó, hắc bạch, hắc bạch không phân minh là chỉ sa xuống địa ngục. Mà địa ngục đã mở cửa rồi, để cho mọi người lên đây học

đạo, thức tâm và đề tiến hóa, giải quyết lấy chính mình trong cái cơ nguyên cuối cùng này. Mà không chịu, thì đâm đầu xuống. Thì giữa vong linh và vong linh sát phạt với nhau: cũng chết.

Cho nên cố gắng hướng thượng. Các bạn vốn vẹn bây giờ có trung tim bộ đầu là nơi chánh giác của các bạn. Phải nhớ trì niệm hàng ngày về nguyên ý của Nam Mô A Di Đà Phật để thăng hoa tột độ thanh tịnh, để giải quyết tất cả những sự nan giải từ trong nội tâm cho đến bên ngoài. Lúc đó các bạn mới sử dụng cái dũng chí tận độ chúng sanh. Các bạn suy nghĩ lại: tôi nói có đúng không? Trên đầu các bạn có một chút xíu đó, là điều khiến cái thể xác đứng dậy hay là ngồi thiền bất cứ mấy giờ. Gom ý chí, cương quyết: tao cho mày ngồi tới chết. Thức tâm, tao mới đứng dậy; thì tự nhiên nó phải ngồi. Ý chí là quan trọng! Các bạn đều có hết, không phải đi xin

xỏ, không nhờ ai hết, sử dụng ngay những cái gì các bạn có. Chính tôi là người đã khai thác lấy tôi. Và từ miếng đất ô trọc tăm tối mà tôi khai thành phúc điền để đàm đạo với các bạn ngày hôm nay, để dẫn tiến các bạn thấy rõ pháp thủy của cả càn khôn vũ trụ đang chiếu cố các bạn, chỉ chờ sự thực hành của các bạn để mở tâm, mở trí và tiến hóa trong cộng đồng tâm linh. Thật sự đóng góp, chứ không có nói, nói mà không làm. Chúng ta làm rồi, tự nhiên sẽ có câu phúc đáp. Trong thực hành, các bạn thấy rõ.

Hôm nay bữa đầu tiên, đến giờ, và tôi cũng rất mừng tái ngộ các bạn nơi đây, chúng ta nên hưởng thượng nhiều hơn, đóng góp cho nhau và xây dựng luồng điện càng ngày càng thanh nhẹ và chúng ta sẽ đồng đi trong một tòa sen tốt đẹp về quê xưa, chốn cũ. Không còn lệ thuộc những chuyện u ơ nữa! Thực hành để đạt. Có

! Chúng ta từ gốc của chúng ta, từ nơi thanh nhẹ, hương thơm giáng lâm xuống thế gian, chớ không phải từ ô trược nhưng mà chúng ta đang bị giam trong cái cơ thể ô trược này mà thôi, cho nên chúng ta thức giấc rồi, gom cái phần đó để trở về độ ta và độ tha.

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay.

Lương Sĩ Hằng